

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Márie Usačevovej v právnej veci navrhovateľa: **J. H.** bytom N.N. P. č...právne zastúpený JUDr. J. Titkovou, advokátkou so sídlom N.N. Štefánikova č.15, proti odporkyňi: **Sociálna poisťovňa, ústredie**, Ul.29.augusta č.8, Bratislava, o výšku starobného dôchodku, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v N. zo 14. septembra 2011, č.k. 23Sd/171/2010-53, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v N. zo 14.septembra 2011, č.k. 23Sd/171/2010-53, **m e n í** tak, že rozhodnutie odporkyne číslo X.X.X. z 2.augusta 2010 v spojení s rozhodnutím číslo X.X.X. z 28.októbra 2010 **z r u š u j e a v r a c i a** odporkyňi na ďalšie konanie.

Odporkyňa **je povinná** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania k rukám jeho právnej zástupkyne v sume 319,20 €.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozhodnutie odporkyne číslo X.X.X. z 2. augusta 2010 v spojení s rozhodnutím o jeho zmene z 28.októbra 2010 a navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že vyššie uvedenými rozhodnutiami odporkyňa podľa § 65 zákona č.461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č.461/2003 Z.z.“) a podľa čl.46 ods.2 nariadenia Rady (EHS) č.1408/71 o uplatnení systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva (ďalej len „Nariadenie“) navrhovateľovi od 24. januára 2008, teda od dovŕšenia dôchodkového veku 62 rokov priznala starobný dôchodok v sume 7 487 Sk mesačne. Krajský súd mal za preukázané, že ku dňu rozdelenia Českej a Slovenskej Federatívnej republiky (ďalej len „ČSFR“) mal zamestnávateľ navrhovateľa, Tranzitný plynovod Praha, sídlo na území Českej republiky, i keď navrhovateľ vykonával prácu na území Slovenskej republiky v Kompresorovej stanici č.4 Ivanka pri N. a že právoplatným rozhodnutím Českej správy sociálneho zabezpečení v Prahe (ďalej len „ČSSZ“) bol navrhovateľovi od 24.januára 2008 priznaný starobný dôchodok v sume 8 505 Kč mesačne, zvýšený od 1.januára 2009 na 9 146 Kč mesačne . Z rozsudku vyplýva záver krajského súdu, že pokiaľ odporkyňa považovala doby zabezpečenia, získané pred 1.januárom 1993 za doby zabezpečenia získané na území Českej republiky, potom postupovala v súlade s čl. ods.2 písm. c) Nariadenia a čl.20 ods.1 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Česku republikou, o sociálnom zabezpečení č.318/1994 Z.z. (ďalej len „Zmluva“), pričom použitie čl.20 ods.1 Zmluvy vychádza z rozdelenia ČSFR ako historickej okolnosti s obmedzeným časovým účinkom v zmysle čl. ods.2 písm. c) Nariadenia. Pokiaľ navrhovateľ namietal, že v dôsledku uplatňovania čl.20 Zmluvy je diskriminovaný, lebo ak by sa mu starobný dôchodok vypočítal len podľa predpisov Slovenskej republiky, bola by jeho suma vyššia, túto námietku krajský súd nepovažoval za dôvodnú, lebo s ním odporkyňa nezaobchádzala inak ako s inými dôchodcami, ktorí sa ocitli v podobnej situácii a tvrdenie o vyššej sume dôchodku nie je ničím podložené.

Rozsudok krajského súdu napadol navrhovateľ včas podaným odvolaním a žiadal, aby ho odvolací súd zmenil, rozhodnutie odporkyne z 2. augusta 2010 v spojení s rozhodnutím z 28. októbra 2010 zrušil a vrátil odporkyňu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov, vyčíslených v celkovej výške 319,20 €. Poukázal na to, že pokiaľ odporkyňa z celkovej doby 16840 dní dôchodkového poistenia mu uznala iba 5501 dní, pričom v zmysle čl.20 Zmluvy považovala ostatné doby poistenia získané do 31.decembra 1992 za doby získané na území Českej republiky, postupovala nesprávne, lebo jeho zamestnávateľ Slovenský P. priemysel, a.s. (predtým š.p.) ako právny nástupca Tranzitného plynovodu Praha podľa výpisu

z obchodného registra mal sídlo v Bratislave, Mlynské Nivy 44/a, teda nikdy nemal sídlo na území Českej republiky. Podľa evidenčného listu sociálneho zabezpečenia bol zamestnancom Slovenského P. priemyslu, a.s. (ďalej len „SPP“) od 1.novembra 1972 až do vyhotovenia evidenčného listu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie ČSSZ číslo 490 220 3180-152 z 30.septembra 2011, ktorým bola zamietnutá žiadosť jeho kolegu o starobný dôchodok s odôvodnením, že k 31. decembru 1992 bol zamestnaný v SPP, divízia STG-závod 04 Ivanka pri N. a keďže sídlo tejto divízie nebolo zapísané v obchodnom registri Českej republiky, v zmysle čl.20 Zmluvy sa tieto doby považujú za doby získané na území Slovenskej republiky. Podľa názoru navrhovateľa mala odporkyňa vychádzať z označenia zamestnávateľa na evidenčnom liste, ktorým bol SPP.

Aj keby bolo v konaní preukázané, že sídlo jeho zamestnávateľa k 31.decembru 1992 bolo na území Českej republiky, podľa navrhovateľa na jeho prípad nemôže byť použitý čl.20 Zmluvy, lebo nie sú splnené podmienky uvedené v čl. ods.2 písm. c) Nariadenia, t.j. buď výhodnosť použitia čl.20 ods.1 Zmluvy na jeho osobu alebo vyplynutie medzinárodného dohovoru z osobitných historických okolností s obmedzením časového účinku ustanovení tohto dohovoru. Predpoklad vyplynutia dohovoru z osobitných historických okolností podľa názoru navrhovateľa nie je splnený, lebo Zmluva nemá obmedzený časový účinok, ale je uzatvorená bez časového obmedzenia na dobu neurčitú.

Výhodnosť aplikácie čl.20 Zmluvy odporkyňa neskúmala. Navrhovateľ namietol, že súčet starobných dôchodkov priznaných ČSSZ (8 505 Kč) a odporkyňou (7487 Sk) je aj po prepočte kurzom 1 CZK k 1,3 SKK platného ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok iba 18 54350 Sk, takže rozdiel oproti teoretickej výške (22 916,72683 Sk) činí v jeho neprospech 4 373 Sk.

Keďže nikdy nepracoval v Českej republike a celý svoj pracovný život vykonával prácu v Ivanke pri N., teda na území Slovenskej republiky, postup odporkyne považuje za diskriminačný, pričom neexistuje právna úprava, ktorá by umožnila vyrovnanie výšky starobných dôchodkov na úroveň dôchodkov priznaných výlučne podľa slovenských predpisov. V tejto súvislosti poukázal na nálezy Ústavného súdu Českej republiky č. III.ÚS 939/10 a I.ÚS 1375/07.

Odporkyňa dôvody odvolania navrhovateľa nepovažovala za opodstatnené. Navrhovateľ vykonával zamestnanie s miestom výkonu práce v prevádzke Kompresorová stanica č.4 N. – Ivanka patriacej pod oblastný závod N.N. ktorý patril pod Tranzitný plynovod Praha. Zamestnávateľom navrhovateľa bol do 31.decembra 1992 Český P. podnik, státní podnik, Tranzitní plynovod, Odštepny závod Praha so sídlom v Prahe. Tento odštepny závod bol podľa výpisu z Obchodného registra, vedeného Mestským súdom v Prahe, oddiel ALX, vložka 117, zapísaný do obchodného registra dňom 18. júla 1990 a bol z neho vymazaný až 21.decembra 1993. Doby zabezpečenia získané pred 1. januárom 1993 sú preto podľa čl.20 Zmluvy dobami získanými v Českej republike. Odporkyňa poukázala i na to, že uvedené doby navrhovateľovi zhodnotila ČSSZ v právoplatnom rozhodnutí č. X. z 13. januára 2010, ktorým mu od 24. januára 2008 priznala starobný dôchodok v sume 8 505 Kč mesačne a navrhovateľ postup a určenie sídla zamestnávateľ v Českej republike v tomto prípade nenamietal. Za nepodstatnú preto odporkyňa považuje aj skutočnosť, že kolegovi navrhovateľa ČSSZ rozhodnutím z 30.septembra 2011 zamietla žiadosť o starobný dôchodok.

Pokiaľ išlo o námietku navrhovateľa voči použitiu čl.20 Zmluvy v rozpore s čl. ods.2 písm. c) Nariadenia, odporkyňa poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7So/38/2009 z 26.novembra 2009, v ktorom vyslovil názor, že rozdelenie spoločného štátu (ČSFR) je osobitnou historickou okolnosťou, bez ohľadu na výhodnosť uplatnenia čl.20 Zmluvy.

Podľa odporkyne sa navrhovateľ mylne domnieva, že teoretická suma dôchodku vo výške 22 916 Sk je suma starobného dôchodku, ktorá by mu patrila, keby odporkyňa neuplatnila čl.20 Zmluvy. Pri určení teoretickej výšky dôchodku podľa čl.46 ods.2 Nariadenia sa totiž prihliada aj na dobu poistenia získanú v Českej republike, avšak nezohľadňujú sa hrubé zárobky (vymeriavacie základy) získané v Českej republike do 31. decembra 1992. Pri určení sumy dôchodku bez uplatnenia čl.20 Zmluvy by bolo potrebné zhodnotiť aj hrubé zárobky (vymeriavacie základy) do 31. decembra 1992, čo by znamenalo, že teoretická výška dôchodku by mohla byť aj nižšia, prípadne vyššia ako súčet dôchodkov z oboch zmluvných štátov.

Z uvedených dôvodov odporkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods.2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu bez pojednávania v súlade s § 250ja ods.2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne nie je v súlade so zákonom.

Predmetom konania boli rozhodnutia odporkyne o výške starobného dôchodku navrhovateľa, určenej podľa čl.20 Zmluvy a čl.46 ods.1 a 2 Nariadenia.

Navrhovateľ namietal, že doby poistenia, získané do 31. decembra 1992 mu mali byť zhodnotené ako doby poistenia v Slovenskej republike.

Pokiaľ ide o námietku, že doby poistenia (zamestnania) získané do 31. decembra 1992 mali byť hodnotené ako doby poistenia získané na území Slovenskej republiky, lebo jeho zamestnávateľ nemal sídlo na území Českej republiky a z toho dôvodu v zmysle čl. ods.2 písm. c) Nariadenia nemožno aplikovať čl.20 Zmluvy, aj odvolací súd túto námietku nepovažoval za dôvodnú.

Dňom 1. mája 2004 sa Slovenská republika stala členom Európskej únie a týmto dňom sa pre Slovenskú republiku stalo záväzným aj Nariadenie Rady (EHS) č.1408/71.

Podľa Čl. ods.2 písm. c) Nariadenia sa budú uplatňovať určité ustanovenia dohovorov o sociálnom zabezpečení, ktoré uzavreli členské štáty do dátumu uplatňovania tohto nariadenia za predpokladu, že sú výhodnejšie pre príjemcov dávok alebo ak vyplývajú z osobitných historických okolností a majú obmedzený časový účinok, ak sú tieto ustanovenia uvedené v prílohe III.

V prílohe č. III Nariadenia je uvedené, že v zmysle Čl. ods.2 písm. c) Nariadenia sa naďalej uplatňujú Čl.12, 20 a 33 zmluvy o sociálnom zabezpečení medzi Slovenskou republikou a Českou republikou z 29. októbra 1992.

Rozdelenie ČSFR je osobitnou historickou okolnosťou a aj podľa názoru odvolacieho súdu má uplatňovanie Čl.20 Zmluvy obmedzený časový účinok, keďže v určitom časovom okamihu doby pred 1. januára 1993 už nebudú pripadať do úvahy ako doby poistenia. Vzhľadom na to je uplatňovanie Čl.20 Zmluvy v súlade s Čl. ods.2 písm. c) Nariadenia.

Nie je preto potrebné skúmať alternatívu výhodnosti uplatňovania Čl.20 Zmluvy pri postupe podľa Nariadenia.

Podľa Čl.20 ods.1 Zmluvy doby zabezpečenia získané pred dňom rozdelenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky sa považujú za doby zabezpečenia toho zmluvného štátu, na ktorého území mal zamestnávateľ občana sídlo ku dňu rozdelenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky alebo naposledy pred týmto dňom.

Nebolo sporné, že navrhovateľ do 31.decembra 1992 vykonával zamestnanie v Kompresorovej stanici č.4 Ivanka pri N., teda na území Slovenskej republiky.

Bez ohľadu na skutočnosť, že navrhovateľ vykonával k 31.decembru zamestnanie na území Slovenskej republiky, ničím nepreukázal svoje tvrdenie, že sídlo jeho zamestnávateľa k 31.decembru 1992 na účely výpočtu jeho dôchodku podľa Nariadenia bolo na území Slovenskej republiky.

Podľa potvrdenia SPP, a.s., Mlynské Nivy č.44, Bratislava číslo: odbor 15-Ďur/2007 z 29.júna 2007, založeného v dávkovom spise odporkyne, zamestnávateľ Tranzitný plynovod Praha, pod ktorý patril aj oblastný závod N. a jeho prevádzka Kompresorová stanica N. , mal do 31.decembra 1992 sídlo v Prahe, a po rozdelení ČSFR z časti Tranzitného plynovodu Praha na Slovensku vznikol SLOVTRANSGAZ. Ďalším potvrdením z 18.januára 2008 SPP, a.s. potvrdil, že navrhovateľ bol k 31.decembru 1992 zamestnancom Kompresorovej stanice č.4 Ivanka pri N., ktorá patrila pod Tranzitní plynovod Praha a sídlo jeho zamestnávateľa k 31.decembru 1992 bolo v Českej republike.

Na evidenčnom liste dôchodkového zabezpečenia z 23.februára 2004, ktorý bol vystavený podľa Čl.23 Správnej dohody o vykonávaní Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení, spoločnosť SPP, a.s. vyznačila sídlo zamestnávateľa navrhovateľa k 31.decembru 1992 skratkou „ČR“.

Vyznačenie skratky „ČR“ alebo „SR“ na evidenčnom liste dôchodkového zabezpečenia je pre odporkyňu záväzné.

Zo všetkých týchto dokladov mal aj odvolací súd za preukázané, že sídlo zamestnávateľa navrhovateľa k 31.decembru 1992 bolo na území Českej republiky.

Tomuto záveru neodporuje ani článok „30 rokov tranzitnej prepravy zemného plynu na Slovensku“, uverejnený v časopise SLOVGAZ, číslo 5-6/2002, z ktorého vyplýva, že „prevádzková jednotka Kompresorová stanica č.4 Ivanka pri N. bola v dôsledku zrušenia Správ oblastných závodov dňom 1.októbra 1990 podriadená priamo pod riaditeľstvo Tranzitného plynovodu Praha; dňa 2.januára 1993 oznámil minister hospodárstva SR na zhromaždení v SPP rozdelenie tranzitnej sústavy na českú a slovenskú časť, pričom slovenská časť sa začlenila do štátneho podniku SPP, Bratislava. Až 31.marca 1993 bola podpísaná zmluva medzi vládami Českej republiky a Slovenskej republiky o rozdelení československej tranzitnej sústavy na českú a slovenskú časť, v apríli 1993 bol zriadený prevádzkový úsek v N., dňa 1.septembra 1993 bol v divízii Slovtransgazu zriadený závod 04 Ivanka pri N.“.

Odporkyňa vzhľadom na uvedené nepochybila, keď doby poistenia navrhovateľa, získané do 31.decembra 1992 považovala na účely výpočtu teoretickej výšky dôchodku za doby zamestnania v Českej republike.

Navrhovateľ taktiež namietal výšku odporkyňou priznaného starobného dôchodku, lebo po pripočítaní výšky starobného dôchodku z Českej republiky ani po zohľadnení výmenného kurzu českej a slovenskej meny súčet týchto dôchodkov nedosahuje výšku teoretickej výšky starobného dôchodku, určenej odporkyňou podľa čl.46 ods.2 Nariadenia. Odporkyňa túto námietku nepovažovala za opodstatnenú z dôvodu, že pri výpočte teoretickej výšky bez uplatnenia čl.20 Zmluvy by bolo potrebné zhodnotiť aj hrubé zárobky (vymeriavacie základy) do 31.decembra 1992, čo by znamenalo, že teoretická výška dôchodku by mohla byť aj nižšia.

Z uvedeného vyplýva, že odporkyňa sama spochybňuje správnosť ňou použitého spôsobu výpočtu teoretickej výšky starobného dôchodku.

Odvolací súd sa preto zaoberal aj otázkou, či teoretická výška starobného dôchodku navrhovateľa bola rozhodnutím odporkyne určená v súlade s Nariadením.

V zmysle Čl.46 ods.2 písm. a) Nariadenia inštitúcia vypočíta teoretickú výšku dávky, na ktorú by si mohla dotknutá osoba uplatniť nárok za predpokladu, že všetky doby poistenia, ktoré sa jej započítajú podľa právnych predpisov členských štátov, ktoré sa na pracovníka vzťahovali, sa dosiahli v danom štáte podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje v deň priznania dávky a v súlade s Čl.46 ods.2 písm. b) následne stanoví skutočnú výšku dávky na základe teoretickej výšky a podľa pomeru trvania doby poistenia dosiahnutých pred vznikom poistnej udalosti podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje táto inštitúcia, k celkovému trvaniu doby poistenia dosiahnutej pred vznikom poistnej udalosti podľa právnych predpisov dotknutých členských štátov.

Podľa Čl. 47 ods.1 Nariadenia na výpočet teoretickej výšky uvedenej v článku 46 ods.2 písm. a) sa vzťahujú tieto pravidlá:

a) ak sa podľa právnych predpisov členského štátu dávky počítajú na základe priemerných zárobkov, priemerného príspevku, priemerného zvýšenia alebo pomeru, ktorý počas dôb poistenia existoval medzi žiadateľovým nezdanenými zárobkami a priemernými nezdanenými zárobkami všetkých poistených osôb okrem učňov, takúto priemernú výšku alebo pomer určí príslušná inštitúcia tohto štátu výlučne na základe dôb poistenia dosiahnutých podľa právnych predpisov uvedeného štátu alebo na základe nezdanených zárobkov, ktoré dotknutá osoba poberala len počas týchto dôb;

b) ak sa podľa právnych predpisov členského štátu dávky počítajú na základe výšky zárobkov, príspevkov alebo zvýšení, určí príslušná inštitúcia štátu zárobky, príspevky a zvýšenia, ktoré sa zohľadnia v súvislosti s dobami poistenia dosiahnutými podľa právnych predpisov iného členského štátu na základe priemerných zárobkov, príspevkov alebo zvýšení zaznamenaných v súvislosti s dobami poistenia dosiahnutými podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje;

c) ak sa podľa právnych predpisov členského štátu počítajú dávky na základe paušálnych zárobkov alebo pevne určenej čiastky, príslušná inštitúcia tohto štátu považuje paušálne zárobky alebo pevne určenú čiastku zohľadňovanú v súvislosti s dobami poistenia dosiahnutými podľa právnych predpisov iných členských štátov za rovné paušálnym zárobkom alebo pevne určenej čiastke alebo, ak je to vhodné, priemeru paušálnych zárobkov alebo pevne určenej čiastke zodpovedajúcej dobám poistenia dosiahnutým podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje;

d) ak sa podľa právnych predpisov členského štátu počítajú dávky za niektoré doby na základe výšky zárobkov a za iné doby na základe paušálnych zárobkov alebo pevne

určenej čiastky, v súvislosti s dobami poistenia dosiahnutými podľa právnych predpisov iných členských štátov príslušná inštitúcia tohto štátu zohľadní zárobky alebo pevne určené čiastky stanovené v súlade s ustanoveniami uvedenými pod písm. b) alebo c) alebo, ak je to vhodné, priemer týchto zárobkov alebo pevne určených čiastok; ak sa dávky počítajú na základe paušálnych zárobkov alebo pevne určenej čiastky za všetky doby dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje, príslušná inštitúcia považuje zárobky, ktoré sa majú zohľadniť v súvislosti s dobami poistenia dosiahnutými podľa právnych predpisov iných členských štátov za rovné fiktívnym zárobkom zodpovedajúcim paušálnym zárobkom alebo pevne určeným čiastkam.

Z rozhodnutia odporkyne nevyplýva, ktoré z pravidiel uvedených v Čl.47 Nariadenia použila pri výpočte teoretickej výšky dôchodku. Z jej vyjadrenia k odvolaniu navrhovateľa navyše vyplýva, že sama spochybňuje svoj vlastný výpočet teoretickej výšky dôchodku navrhovateľa. Vzhľadom na uvedený rozpor odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne je čo do výpočtu teoretickej výšky dôchodku nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov [§ 250j ods.2 písm. d) OSP].

Podľa Čl.46 ods.3 Nariadenia dotknutá osoba má nárok na celkovú čiastku vypočítanú v súlade s ustanoveniami odsekov 1 a 2, ktorá nie je väčšia ako maximálna teoretická výška dávky vypočítaná podľa ods. 2 písm. a).

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že navrhovateľ má nárok len na tú čiastku, ktorá je vyššia pri porovnaní výpočtu iba podľa predpisov SR a výpočtu podľa Nariadenia (pomerná časť teoretickej výšky dávky).

Pokiaľ sa však navrhovateľ domáha vyplatenia aj rozdielu medzi súčtom odporkyňou priznaného dôchodku a dôchodku priznaného v Českej republike (7 487 + 8 505 Kč Sk) a celkovou teoretickou výškou (22 916 Sk), dôvodnosť tejto požiadavky odvolací súd nemohol posúdiť vzhľadom na vyššie uvedenú nepreskúmateľnosť rozhodnutia odporkyne z hľadiska výpočtu teoretickej výšky dôchodku.

Nárok navrhovateľa na dorovnanie výšky súčtu jeho dôchodkov z Českej republiky a Slovenskej republiky však podľa názoru odvolacieho súdu nemožno posudzovať len z pohľadu Čl.46 ods.3 Nariadenia.

Všetky doby poistenia navrhovateľ získal v mieste výkonu práce, ktoré sa nachádzajú na území Slovenskej republiky.

Česká republika a Slovenská republika vznikli k 1. 1. 1993 rozdelením spoločného štátu – Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky (ďalej len „ČSFR“, ktorý charakterizoval jednotný systém dôchodkového zabezpečenia. Z hľadiska vtedajšieho práva bolo právne irelevantné, v ktorej časti československého štátu bol občan zamestnaný, resp. kde mal sídlo jeho zamestnávateľ.

Okolnosť, že dňom 1. januára 1993 došlo k rozdeleniu ČSFR, nemôže byť navrhovateľovi ako občanovi bývalej ČSFR a teraz občanovi Slovenskej republiky na ujmu. Slovenská republika je právnym nástupcom ČSFR.

Poistenie, získané do 31. decembra 1992 za existencie spoločného štátu na území Českej republiky preto nemožno považovať len za dobu odpracovanú v cudzine na účely Čl.46 Nariadenia a z toho dôvodu nie je možné s takými občanmi zaobchádzať inak ako s občanmi, ktorých zamestnávatelia mali za existencie spoločného štátu do 31. decembra 1992 sídlo na území Slovenskej republiky. Taký postup by podľa názoru odvolacieho súdu bol v rozpore s Čl.12 a Čl.39 ods.1 Ústavy SR č.460/1992 Zb. Na tom nič nemení okolnosť, že zo žiadneho právneho predpisu zatiaľ nevyplýva povinnosť odporkyne priznať a vyplácať takej osobe dorovnanie rozdielu medzi výškou dôchodku, na ktorý by mala nárok v Slovenskej republike ku dňu dovŕšenia dôchodkového veku a výškou dôchodku, na ktorý má k tomuto dňu nárok v Českej republike.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods.3 vety prvej OSP zmenil a rozhodnutia odporkyne zrušil a vrátil na ďalšie konanie podľa § 250q ods.2 v spojení s § 250j ods.2 písm. d) OSP.

V ďalšom konaní bude úlohou odporkyne o nároku navrhovateľa na starobný dôchodok znovu rozhodnúť, pričom v novom rozhodnutí okrem iného dostatočným spôsobom vysvetlí aj to, ktoré z pravidiel, uvedených v Čl.47 ods.1 Nariadenia, použila na výpočet teoretickej výšky uvedenej v článku 46 ods.2 písm. a) Nariadenia a prečo prípadne neprichádza do úvahy použitie iného tam uvedeného pravidla.

Vzhľadom na úspech navrhovateľa v konaní mu odvolací súd podľa § 250k ods.1 O.s.p. priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1/13 výpočtového základu za jeden úkon právnej služby, teda 2x 55,49 € (prevzatie a príprava veci, spísanie opravného prostriedku v roku 2009) + 2x režijný paušál 7,21 €, 2x 57 € za zastupovanie na pojednávaní dňa 26.5.2010 a spísanie odvolania proti rozsudku krajského súdu, 3x 14,25 €, t.j. 1/4 výpočtového základu podľa § 14 ods.5 písm. b/ vyhl.č.655/2004 Z.z. za zastupovanie na pojednávaniach dňa 19.01.2011, 16.02.2011 a 14.09.2011 + 5x režijný paušál 7,41 € v súlade s vyúčtovaním, celkovo 319,20 €, ktorú je odporkyňa podľa § 149 ods.1 O.s.p. zaplatiť právnej zástupkyňi navrhovateľa.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 30. januára 2013

JUDr. Viera Nevedelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Mária Kráľová